

Разгледвамъ полето и малкитѣ около му височини и се мжча да си представя всичкитѣ страхотии, на които тѣ сж били свидетели преди 525 години.

Съ тѣзи мисли се покатерихъ по западнитѣ поли на Кара-баиръ и по кривуличавия колникъ стигнахъ до малкото манастирче. Споредъ преданието, то е било нѣкога голѣмъ манастиръ, но завоевателитѣ го опожарили. Навѣрно това е станало тъкмо около събитието, що току-що припомнихъ.

При манастирската черква, грижливо обградена, има параклисче и малка паянтова сграда. Починахъ си и поехъ пжтя къмъ най-високия Кара-баирски връхъ. Срѣща се и едра букова гора, ала билото е покрито съ гжстъ шубракъ, изъ който мжно се оправя човѣкъ, ако не е надлжниятъ пжтъ по самото било на планината. Съ мжка намѣрихъ горно кале съ пирамида на челото. Хубави полянки се откриватъ тукъ-таме, но всичко изгорѣло и потъмнѣло отъ рѣдкото бездѣжие. Нѣма жива душа: ни люде, ни добитѣкъ. Ей долу къмъ югъ стърчи едно малко връхче, наречено *Царевъ-купъ* (Царева могила). Нѣкакъвъ царъ, навѣрно Самуилъ, се качвалъ на нея.

Следъ Гелчини ниви и Прещипъ се спустнахъ въ седловината Горна турска орница. Слнцето бѣ къмъ заникъ и азъ трѣбваше да диря мѣсто за нощувка. Да клада огънь не се решавахъ. Поради голѣмата засуха, боехъ се отъ пожаръ, затова слѣзохъ къмъ Ихтиманско поле. Една затулена полянка много ми допадна за нощувка, но пакъ липсата на вода и страха отъ пожаръ ме накараха да продължавамъ пжтя си. Завивамъ край единъ дълбокъ и зашуменъ долъ. Чувамъ едни странни стжпки, каквито презъ дългото ми скитане изъ планината никога не съмъ слушалъ. Отмѣрени и леки или по-точно меки стжпки на нѣкакъвъ непознатъ звѣръ. Оттукъ надзърнахъ, оттамъ се вслушвамъ, но нищо не виждамъ. Ето пакъ страннитѣ стжпки.